

7 november 2009

We zijn om 6.30u. al op want om 8u. vertrekken we naar Aunda. Er hangt mist.

Uiteindelijk is het 9.30u. als we vertrekken: drie motors, drie piloten en drie passagiers (Yves, Henriette en ik). Bij gebrek aan, dragen de passagiers geen valhelm. We hebben 57 kilometer voor de boeg, naar schatting zullen we daar ongeveer drie uur over doen.

De staat van de eerste 12 kilometer weg, tot aan het kruispunt waar een zeer lompe betonnen wegwijzer de richting Lodja aanwijst, kunnen er nog door. Het is een reliek van wat ooit een mooie, brede weg moet geweest zijn. Nu zijn er enkele goede stukken maar het grootste deel is noch min noch meer een ferme 'hobbel de bobbel' (Noot: de wegen in het binnenland zijn nooit verhard, geasfalteerd geweest tenzij in en rond de belangrijkste steden.)

Na het kruispunt begint de miserie pas echt. We rijden nu eens over bredere, dan weer heel smalle zandwegen door de savanne, bergop en bergaf. Ze voelen soms aan als gladde sneeuw. Op de hardere delen haalt Adrien, mijn piloot en médecin chef de zone, vlot 50 tot 60 kilometer per uur. Op de losse, zeer zanderige delen gaat het heel wat trager. De smalle, bergop hellende paden door het bos zijn totaal kapot geërodeerd zodat ik moet afstappen en te voet verder gaan. Adrien kruipt daar, met beide benen steun zoekend, met zijn motor langzaam naar omhoog.

De savanne en het bos zijn prachtig en vooral de vele, veelkleurige vinders zijn omnipresent. Je kan echt waar geen kleur noemen of ik heb een vlinder gezien die minstens één van die kleuren in zijn schubben had. Ze zijn er ook in alle formaten, van heel klein tot heel groot.

In een aantal dorpen zijn de hutten met tafelen beschilderd.

Een mooie muurschildering van een kleermaker die, wat verder onder een afdakje, omringd door vele dorpelingen, wat kledij zat te stikken.

Na drie uur rijden komen we in Aunda aan. Yves is goed 1 minuut geleden aangekomen en is al aan de evaluatieronde begonnen. Het is een goede evaluatie maar de registratie is ook hier een zwak punt. Dat is het geval in wel meer 'centres' en 'postes de santé' in de zone.

We hebben, zoals iedere keer bij een bezoek in de periferie, veel bekijks en de mensen laten zich graag fotograferen. Maar toch... de allerkleinsten zetten soms hysterisch hun keel open als de lelijke, bebaarde blanke man wat dichterbij komt om een fotootje van ze te nemen. Anderen zetten het op een lopen. Grappig eigenlijk.

Eer ik met een andere piloot de terugweg aanvat, eet ik samen met Henriette wat gebakken kip en enkele beignets. Yves is nog bezig met de besprekingen, hij zal samen met Henriette een klein uurtje later vertrekken. Ik vertrek vroeger want er dreigt onweer en onderweg is er nog heel wat te fotograferen: kinderen die meehelpen thuis (o.a. voor Fien, mijn dochter die onderwijzeres is), vlinders, landschappen, de muurschilderingen, ...

In één van die dorpen met muurschilderingen zien we een mooie afbeelding van een man achter zijn naaimachine. Op nog geen twintig meter van die afbeelding zit onder en afdak, omringd door mannen en vrouwen en kinderen, die afgebeelde man achter zijn naaimachine. Het is een zeer kleine man en wie weet is hij kleermaker of hersteller geworden omdat hij zo klein is. Ik vraag of ik een foto mag nemen: geen probleem. Een fiere vader vraagt of ik zijn tweeling wil fotograferen, vader en moeder poseren met hun twee kindjes. De vader zegt dat een van de twee ziek is. Het kindje ziet er echt niet goed uit, het andere kindje ziet er ook niet formidabel uit. Ik zeg hem dat hij naar het 'centre de santé' moet gaan of naar het ziekenhuis van Katako-Kombe waarop hij wat ontwijkend commentaar geeft.

Terwijl ik in Lotahe, een wat verder gelegen dorp met nog wat huizen uit de koloniale periode, enkele muurschilderingen fotografeer, worden we aangesproken door iemand die zich voorstelt als de hoofdverpleger van het lokale 'centre de santé'. Ik vertel hem van het zieke kindje en stel voor dat hij bij het kind op visite gaat. Dat ziet hij niet direct zitten want 'Docteur Hyves' kan elk ogenblik langs komen. "Ik zal iemand sturen," zegt hij. Daar denk ik het mijne van en vraag aan mijn piloot of hij het ziet zitten om het kindje en de moeder op te halen. Hij gaat akkoord en vertrekt. Ik wordt in afwachting in het 'centre de santé' uitgenodigd, een oud

gebouw uit de koloniale periode. We praten er wat over koetjes en kalfjes. Volgens een oudere inwoner, hij is een uurtje geleden nog eens vader geworden, waren de Belgen die hier vroeger woonden vooral in de bouw actief. Het pasgeboren kindje is heel bleek. Dat is niet abnormaal want zwartjes worden bleek geboren. Dit kindje echter is heel bleek.

Na ongeveer een half uur brengt mijn piloot de vader met het minst zieke kindje. De moeder komt een beetje later, te voet (!), met het andere kindje dat er echt niet goed uit ziet. Nog later, ik was dan alweer vertrokken, hebben Yves en Adrien het kindje onderzocht. Volgens Yves was het ene kindje pre-terminaal. Ze zouden morgen naar het ziekenhuis komen. Wie weet...

Rond 17.30u. zijn wij in Katako-Kombe thuisgekomen. Wees er zeker van: de Ronde van Vlaanderen voor wielertoeristen (250 kilometer fietsen over hetzelfde parcours van 'de Ronde' voor beroepsrenners) is minder vermoeiend dan de 114 kilometer over dit motorcrossparcours die wij als passagier op een motor achter de rug hebben.

Na een wreed gesmaakte koele pint (wreed, want zoveel deugd deed die pint! De pinten zijn hier 75 cl groot, dat is drie glazen van bij ons. En neen, wij zijn géén alcoholisten!) ga ik deze vermoeiende, zeer warme maar toch vooral heel mooie dag van mijn lijf spoelen onder de douche.

Tegen 19u., tijdens het avondmaal, en bij nog een pint (die van daarjuist is al verdampt) overlopen we onze dag. Ik ben heel blij dat ik die voor mij eerste echte rit ooit als passagier op een motor aangedurfd heb. Het viel heel erg mee en het was heel interessant.

Rond 20u. begint het hevig te regenen.

Wat zal de toekomst
dit pas geboren kindje
brengen?